

Anne
West

ROMAN

De
kleine
theetuin
in
de
duinen

DEEL 1

De kleine theetuin in de duinen

Anne West bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Stadstuinserie

Maud

Britt

Yara

Lekker is dat!

Superchef

Cameramania

Blijf af!

Anne West

De kleine theetuin in de duinen

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020543445
ISBN e-book 9789020543452
ISBN audio 9789020543469
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Proloog

Ze wist niet wat ze het meest koesterde: de herinneringen aan het eiland of die aan hun vriendschap. Ze zag hen beiden nog rennen op het strand, het touw van de vlieger in hun handen. Elegant als een zeevogel schoot de glazuurroze vlieger de lucht in terwijl zij hem gillend van pret nakeken. De wind speelde met hun haren en nu nog steeds voelde ze de zon op haar gezicht en hoorde ze het ruisen van de immer aanwezige branding. Uitgeput van uren op het strand reden ze vervolgens naar de bakkerij, waar oma net al het brood en gebak had verkocht, altijd op twee heerlijke gebakjes na. Oma loodste hen de tuin achter de bakkerij in, die in haar herinnering altijd in bloei stond, en daar genoten ze onder de bomen van limonade met een appelpunt, een kersentaartje of een chocoladesoes terwijl ze achter de duinen de zee hoorden ruisen. En nadat al dat lekkers was opgepeuzeld, smeekten ze opa om weer verder op pad te gaan.

In haar kinderbrein was het eiland nog steeds eindeloos groot, ook al was je overal binnen twintig minuten. Als kind was het hen geen van beiden opgevallen dat elke dag hetzelfde verliep. Rennen op het strand, uitwaaien op de dijk en met opa door de verreijkjer vogels observeren, gebak eten in hun eigen theetuin, de veerboot vol toeristen uitzwaaien en dan aanschuiven voor oma's heerlijke diner. Zomers waren fantastisch. Winters, die de zomers geruisloos opvolgden, trouwens ook. Die verliepen bijna hetzelfde, alleen was de tuin van de bakkerij vervangen door de grote keukentafel

die tussen de ovens en opa's werktafels in stond. Ze waren altijd samen, overal op het eiland. Ze zagen toeristen gaan en komen, maar zij bleven.

Tot die ene dag die alles veranderde. Nu stond zij op de boot. Op de pier zwaaide ze haar uit en terwijl ze elkaar nog lang woorden toeriepen die door de wind werden verdreven, liepen de tranen over haar wangen. Het zou nooit meer hetzelfde zijn. Er waren nog steeds zomers en winters op het eiland, maar ze eindigden net zo snel als ze kwamen. Hun tijd samen was opeens beperkt. Nu zat ze vaak alleen met oma in de tuin of in de keuken. Opeens smaakten de gebakjes niet meer zo lekker. Het eiland leek leeg en kleiner tot de dag waarop ook zij haar koffers pakte. Ze staaarde op de boot naar het steeds kleiner wordende eiland. Zonder spijt. Het eiland was geweest, een plek uit haar levensgeschiedenis waar ze niet veel meer zou komen. Het echte leven wachtte aan de overkant, in de grote stad. Daar zou ze succesvol en gelukkig worden. Net als haar lieve vriendin. Het eiland, de bakkerij met zijn theetuin en ja, zelfs opa en oma werden vergeten, maar ergens in hun beider achterhoofd lagen de herinneringen. Die des te sterker werden toen het afschuwelijk misging.

1

‘Gefeliciteerd!’

Fleur van Nierop verdween in een dubbele omhelzing van haar vriendinnen Kyra en Merel.

‘Dank jullie wel.’ Ze hapte naar adem en probeerde haar haren weer te fatsoeneren.

‘Dit ziet er echt fantastisch uit.’ Merel liet haar los en keek rond. ‘Wow, Maison RosaFleur Centrum. Dat klinkt gewoon meteen al enorm succesvol.’

‘Nou ja, dat is natuurlijk nog wel even afwachten,’ zei Fleur.

‘Welnee, de andere twee winkels lopen ook als een tierelier, dus hier zal het helemaal wel lukken,’ zei Kyra terwijl ze Fleur nog eens tegen zich aan trok. ‘Het is echt prachtig geworden.’

‘Ja, dat is het werk van Rosa.’ De veelbetekenende blik die Kyra en Merel elkaar toewierpen kon Fleur moeilijk ontgaan.

‘Komt de mannenverslindster ook?’ vroeg Merel.

‘Natuurlijk. Het is ook haar zaak.’

‘Hm,’ zei Merel.

‘Tja,’ zei Kyra.

‘Kom op, meiden.’ Fleur had geen zin in een discussie die ze al tientallen malen eerder had gevoerd. Ze dirigeerde haar vriendinnen verder de patisserie in, naar de tafel waar de champagne stond. Drank hielp altijd om moeilijke kwesties te ontwijken. ‘We gaan vandaag een succes van de opening maken zonder discussie.’

‘Natuurlijk. Wij zijn hier om jou te helpen,’ zei Kyra.

‘Op alle fronten van het leven die je maar kunt bedenken,’ zei Merel.

‘Merel!’ Fleur keek haar quasistreng aan.

‘Daar bedoel ik niets mee,’ zei Merel.

‘Ik wil dat je aardig doet tegen Rosa.’

Merel haalde haar schouders op. ‘Ik ben altijd aardig.’

Fleur besloot het onderwerp te laten rusten. Ze wist dat als het erop aankwam haar vriendinnen hun best zouden doen deze belangrijke dag te laten slagen, ook al moesten ze dingen doen die tegen hun geweten indruisten. Zoals aardig zijn tegen haar compagnon Rosa. ‘Wat vinden jullie van het eindresultaat?’

‘Je ziet wel meteen de link met de andere twee winkels,’ zei Kyra.

‘Ja, het is echt een patisserieketen geworden,’ zei Fleur trots.

‘Wow, onze vriendin is gewoon eigenaar van een winkelketen. Straks heb je ook nog allerlei buitenlandse filialen,’ zei Kyra, wier fantasie geen grenzen kende.

‘Amsterdam is genoeg voor mij,’ zei Fleur. Zelfs nu al vroeg ze zich af hoe ze het allemaal ging redden met de drie zaken verspreid over de hoofdstad. Het bezitten van een heuse winkelketen klonk geweldig, maar in de praktijk betekende het vooral veel in de auto zitten, vaststaan in verkeersopstoppingen en steeds overal te laat komen. Fleur keek haar derde zaak rond met opeens een gevoel van eindeloze vermoeidheid. Het had al haar energie gekost om dit voor elkaar te krijgen. En nu begon het pas echt. Ze snakte naar een vrije dag, naar uitslapen en het huis niet uit gaan. Naar niemand zien en niet nadenken, naar romantische films met een slecht einde zodat ze even lekker kon janken.

Ze schudde die gevoelens voor de zoveelste keer van zich af. De patisserie was mooi. Rosa had ook nu weer flink uitgepakt met haar interieurontwerp. In de lichte, strakke en chique ruimte stonden glazen vitrines met gebakjes en bonbons. Aan het plafond hing een moderne kroonluchter, niet echt Fleurs smaak, maar het paste

bij de rest. De toonbank was al even strak en erop stonden twee kleinere vitrines met nog meer gebakjes. Klanten werden overal waar ze keken in de verleiding gebracht iets te kopen om de heel simpele reden dat er verder niets anders stond om hen af te leiden. Het enige waar je naar kon kijken waren de vitrines vol lekkers. De winkel paste met dat concept precies bij de andere twee. Maar mocht iemand nog twijfelen aan wie de eigenaressen van deze nieuwe winkel waren dan maakte het opvallende logo van Maison RosaFleur, natuurlijk ook een ontwerp van Rosa, dat wel duidelijk.

Kyra pakte de fles champagne van de tafel. ‘Mag ik?’

Fleur aarzelde. De opening was een officieel moment, gepland voor later die dag. De speciaal genodigde gasten moesten nog komen, maar Fleur snakte naar een slok alcohol. ‘O, doe maar. Ik heb nog een fles achter staan.’

‘Nou, let op hoor.’ Kyra schudde de fles.

‘Nee!’ riep Fleur. ‘Ik heb net gedweild.’

Kyra grijnsde alleen maar. Behendig ontkurkte ze de fles. Met een luide plof viel de kurk op de strakke en glanzende vloer. Champagne schuimde op de grond.

Fleur keek met een mengeling van afschuw en gelatenheid toe.

‘We ruimen het zo op,’ beloofde Merel terwijl ze twee glazen bij de fles hield om nog iets van het kostbare spul op te vangen. Even later stonden ze met z’n drieën bij elkaar met een overdreven vol glas in de hand.

‘Op jou, op je patisserie en op je enorme succes,’ zei Kyra terwijl ze haar glas tegen dat van Fleur tikte.

‘Ja, en op je geluk.’ Merel knikte haar warm toe.

Geluk. Fleur tikte haar glas tegen dat van haar vriendinnen. Geluk had ze ooit gehad. Nu was het weg.

‘Kijk.’ Kyra knikte naar buiten. ‘Er staat gewoon al een rij mensen te wachten.’

‘Ach, dat zijn alleen maar nieuwsgierige toeristen,’ zei Fleur. Ze

wist zelf niet waarom ze opeens zin had om negatief te zijn. Zelfs van een hele rij mogelijke klanten werd ze niet blij. Ze vroeg zich alleen maar af of ze wel genoeg gebakjes en bonbons had gemaakt.

‘Dat maakt niet uit. Als ze maar wat kopen.’

‘Zullen we zo de deuren opendoen?’ vroeg Merel.

‘Nee, dat kunnen we niet maken. We moeten op Rosa en Cas wachten.’

‘Waarom?’ vroeg Merel.

‘Omdat het ook Rosa’s zaak is. En we hebben wat gasten uitgenodigd. Mijn ouders komen ook zo.’

‘We kunnen best zonder hen beginnen,’ vond Merel.

‘Nee, we doen de opening officieel en samen,’ zei Fleur beslist. Ze zette haar glas neer en liep naar achteren. Uit het schoonmaakhok haalde ze een emmer en een dweil tevoorschijn.

‘Kom maar.’ Kyra nam het van haar over.

Fleur zuchtte en liep weer terug naar achteren. Hier was een kleine, maar functionele keuken, bedoeld om de laatste hand te leggen aan de vele gebakjes en bonbons. Op het aanrecht en op elk leeg plekje dat ze maar had kunnen vinden, stonden platen vol piepkleine, glanzende chocoladegebakjes. Als je erboven hing zag je zo je gezicht weerspiegeld in de glazuurlaag. Fleur pakte een doos met rode bessen uit de koelkast en voorzag elk miniatuurgebakje van twee bessen. Sceptisch bekeek ze het eindresultaat voor de eerste serie. Strak, modern, verleidelijk. Maar toch, een toef slagroom zou niet misstaan, of een leuk, fleurig chocolaatje. Maar dat paste niet bij deze patisserie, waar efficiënt, strak en kaal alle kneuterigheid, gezelligheid, slagroom en warme appeltaart hadden verdreven. Net als in hun andere patisserieën trouwens. En dit was het juiste concept. Haar foto op Instagram van dit elegante minikunstwerkje had al meer dan tienduizend likes. Bij elke vijfentwintig euro besteding in de winkel op deze openingsdag zou de klant zo’n klein gebakje meekrijgen. Een extra lekkernij

die hopelijk nog meer mensen zou trekken. Fleur wist hoe ze met haar gebakjes en bonbons social media moest bespelen en ook nu was het haar gelukt. Maar in plaats van blij te zijn met haar succes, maakte ze zich meer en meer zorgen toen er steeds meer likes op haar berichtje kwamen. Schijnbaar was heel Amsterdam van plan wat te kopen om het glanzende chocoladegebakje met geheimgehouden vulling te bemachtigen. Had ze er wel genoeg? Moest ze straks geen toekomstige klanten teleurstellen? Dat zou funest zijn voor hun reputatie.

‘Je hebt er heus wel genoeg,’ zei Merel, die naast haar was komen staan. ‘In de bestelbus heb je toch ook nog een aantal platen?’

Fleur knikte. Ze was vanochtend vroeg drie keer heen en weer gereden van de grote bakkerij die bij hun tweede filiaal hoorde, naar hier.

‘Hé.’ Merel trok haar tegen zich aan. ‘Heb jij eigenlijk wel geslapen de afgelopen nachten?’

‘Nauwelijks,’ gaf Fleur toe. ‘Maar ja, dat is normaal zo vlak voor een opening.’

‘Gesproken als een oude rot, die al meerdere openingen achter de rug heeft.’ Merel lachte, maar Fleur voelde haar vreugde niet. Deze opening was anders. Het leek wel alsof ze geen energie kon halen uit het vooruitzicht dat er straks weer een geweldige winkel zou staan. Die droom, die bij de andere twee filialen voor een eindeloze dosis adrenaline had gezorgd, was nu niet genoeg om haar zelfs maar uit bed te krijgen. Eigenlijk was de voorbereiding van dit derde filiaal een lange martelgang geweest waarbij zelfs het einddoel futiel leek in haar ogen. Maar dat kon ze aan niemand vertellen, zelfs niet aan Merel en Kyra.

Ze pakte een plaat op en liep de winkel in, waar ze de gebakjes op de toonbank neerzette. Merel volgde haar met nog een plaat.

‘Jij gaat vandaag genieten,’ zei Merel beslist. ‘Vandaag werken wij voor jou en alles wat je ons opdraagt doen we zonder morren.’

‘Alles?’ Fleur moest lachen ondanks haar sombere gevoelens. Opeens zag ze een heel spectrum aan mogelijkheden voor zich.

‘Nou ja, misschien niet helemaal alles,’ zei Merel, die haar blik blijkbaar had gezien.

‘Nee, ik ga niet halfnaakt, met alleen wat gebakjes in mijn handen, op het station staan om klanten te werven,’ riep Kyra terwijl ze de dweil uitwong.

‘En mij krijg je niet in een bruidsjurk om op de trouwbeurs bruidjes te overtuigen jouw bruidstaarten te kiezen,’ vulde Merel aan.

‘Ik vond dat anders heel goede ideeën,’ zei Fleur schouderophalend.

‘Tuurlijk, als je je eigen carrière en leven zat bent, kun je dat best doen.’

‘Stel dat Merels baas haar op dat station zou zien.’ Kyra gierde het opeens uit. Merels baas was niemand minder dan de directeur van een internationale, degelijke bank met een reputatie die bijna gelijkstond aan die van Moeder Teresa.

‘Dat overleeft hij echt niet,’ voorspelde Merel somber.

‘Heeft hij je eigenlijk al mee uit gevraagd?’ vroeg Fleur belangstellend.

‘O, hou op,’ kreunde Merel.

‘Je beseft toch wel dat als je met hem trouwt je nooit meer ook maar een dag hoeft te werken, hè?’ vroeg Kyra jaloers.

‘Hij is twintig jaar ouder dan ik,’ zei Merel.

‘Maar hij is wel leuk,’ vond Fleur. ‘En betrouwbaar.’

‘Twintig jaar, Fleur,’ herhaalde Merel.

‘En jij vindt hem ook heel leuk,’ ging Fleur een beetje gemeen verder.

‘Wat maakt het uit? Twintig jaar is echt te veel,’ zei Merel.

‘Liefde kent geen leeftijd,’ zei Kyra wijs.

‘Dat ben ik niet met je eens,’ zei Merel. Fleur wist dat ze alleen

zichzelf probeerde te overtuigen want Kyra en zij waren allang overtuigd van de goede bedoelingen van Clive Randall, de van oorsprong oer-Britse directeur van de bank. Hij was een echte Engelse gentleman, zo weggelopen uit een verhaal van Jane Austen. Als Fleur niet voor de rest van haar leven mannen afgezworen had, zou zij er met Clive vandoor gaan.

‘Maar nu hebben we nog steeds geen antwoord op de vraag of hij haar mee uit heeft gevraagd,’ zei Kyra met een knipoog naar Fleur. Fleur keek belangstellend toe hoe Merel zo rood werd als de bessen op de chocoladegebakjes.

‘Ik denk het wel,’ zei Fleur.

‘Ja, oké, oké. Hij heeft me mee uit gevraagd,’ gaf Merel toe.

‘Oooh,’ zuchtte Kyra.

‘En ik heb gezegd dat ik daarover zou nadenken.’

‘Wat?’ Kyra was meteen uit haar romantische droom gehaald, zag Fleur. ‘Ben je gek geworden?’

‘Twintig jaar, Kyra. Twintig jaar! En nu wil ik het er niet meer over hebben.’ Merel liep demonstratief van hen weg om in de hoek van de patisserie totaal onnodig wat gebakjes in de vitrine te schikken. Kyra wierp Fleur een veelbetekenende blik toe.

‘Misschien moeten we het er maar niet meer over hebben,’ zei Fleur. ‘Het is haar keuze en zij moet doen wat goed voelt.’

‘Nou, ik zou het wel weten.’

Fleur trok Kyra even tegen zich aan. Voor haar vriendin was de succesvolle Clive een droom van een man waarvan ze overtuigd was dat zo iemand nooit haar levenspad zou kruisen. Kyra had ook alle reden om dat te denken, want haar liefdespad lag bezaaid met losers die haar vooral gebruikt hadden.

De winkelbel klingelde ouderwets. Fleur keek op en zag Rosa en Cas binnenkomen. Ze zuchtte diep en rechtte haar rug.

‘Laat je niet kisten,’ siste Kyra in haar oor. ‘Laat hem maar voelen wat hij verloren heeft.’

Fleur slikte en keek van Rosa naar Cas en weer terug. Verdomme, het deed nog steeds zo'n pijn. En de kans dat Cas vandaag spijt zou krijgen van zijn keuze was erg klein. Rosa trok alle aandacht weg van de prachtige winkel alsof ze een verrukkelijk aardbeiengebakje was omringd door uitgezakte en beschimmelde bananensoezen. Ze had een felrode jurk aan die helemaal paste bij haar imago van succesvol ontwerper van winkels. Haar prachtige donkere haar golfde om haar mooie, sprekende gezicht. Fleur wierp een blik naar beneden op haar tuinbroek met geel T-shirt dat ze deze ochtend vroeg had aangetrokken om hier de laatste puntjes op de i te zetten. Een vuil schort, vol chocoladevegen, completeerde het geheel. Ze voelde aan haar blonde, piekerige haren en merkte dat die allang ontsnapt waren aan het elastiek dat ze bij elkaar had moeten houden. Bovendien vermoedde ze dat hier en daar wat chocoladeglazuur haar slonzige uiterlijk wat extra cachet gaf. Ze zette haar ook al vieze bril recht op haar neus en in een hopeloos, ziekmakend ogenblik begreep ze helemaal waarom Cas haar had verlaten voor haar nichtje Rosa. Wie zou niet de rest van zijn leven door willen brengen met die bloedmooie vrouw?

‘Fleur!’ Kyra stootte haar aan. ‘Niet doen!’

Kyra kende haar gedachten. Ze had ze vaak genoeg hardop geuit in tranen en omringd door talloze tissues. Dit was niet de plaats voor verdriet. Ze opende haar derde patisserie. Zij was een succesvol patissier en een ondernemer met zelfs wat personeel onder zich. Ze had een man heel veel te bieden. Alleen was die man blijkbaar niet Cas. Kwaad op zichzelf schudde Fleur die gedachte van zich af.

‘Hoi Fleur.’ Cas kwam naar haar toe. Zijn arm, die even tevoren nog om Rosa's schouder had gelegen, hing weer langs zijn lichaam. Het ontging Fleur niet dat Rosa de afstand tussen haar en Cas vergrootte alsof ze helemaal geen stel waren en alsof zij samen niet verantwoordelijk waren voor de nachtmerrie waarin Fleur verzeild was geraakt.

‘Hoi.’ Fleur wenste dat ze een volzin tot haar beschikking had waaruit haar intelligentie en waardigheid zou blijken. Maar natuurlijk wist ze niets anders te zeggen en tot overmaat van ramp voelde ze ook haar wangen rood kleuren.

‘Wow, nu met die volle vitrines erin is het helemaal fantastisch,’ zei Rosa.

‘Ja,’ zei Fleur.

‘O, en al die gebakjes. Ze zijn geweldig, Fleur.’

‘Dank je. Dat strakke was een goed idee van je,’ gaf Fleur onwillig toe.

‘We hebben zoveel publiciteit gekregen. Er staat buiten een hele rij,’ zei Rosa.

‘Ik heb het gezien.’

‘Maison RosaFleur Centrum. Ik ben zo blij.’ Rosa’s stralende ogen toonden dat ze het meende. Fleur wenste dat ze zich ook zo blij kon voelen, maar het lukte haar maar niet.

‘Jullie hebben geweldig werk verricht, meiden.’ Cas keek Fleur aan en ze voelde zich warm worden. Zijn onverhulde trots betekende toch wel iets? Dat moest wel. Zijn blik gleed naar Rosa, die hij net zo trots aankeek. Nee, het betekende niets.

‘Wat kan ik doen?’ Rosa keek haar vragend aan.

Fleur haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Loop alles maar na om te zien of ik niets vergeten ben.’

Rosa glimlachte. ‘Oké, al weet ik zeker dat je alles perfect hebt geregeld, Fleur, zoals altijd.’

Fleur draaide zich van haar weg, niet wetend wat ze met dit compliment aan moest.

‘Daar is de familie.’ Cas knikte naar de deur, die wederom openzwaaide en dit keer Fleurs ouders en haar tante en oom, Rosa’s ouders, binnenliet. Ze wierp een zijdelingse blik op Cas, die leek te aarzelen. Als zij hem was, had ze nu willen verdwijnen. Toch leek Cas niet van plan naar achteren te vluchten en dat ergerde Fleur.

Ze liep naar haar ouders toe en omhelsde hen.

‘O, lieverd. Het is fantastisch.’ Haar moeder keek trots de winkel rond. ‘Dat hebben jullie heel goed gedaan.’

‘Helemaal geweldig,’ bevestigde haar vader.

‘Ik sluit me daarbij aan.’ Oom Joris, Rosa’s vader en de broer van haar moeder, knikte Fleur toe.

‘Dit is de mooiste zaak tot nu toe,’ zei tante Elze.

‘Tot nu toe?’ Fleurs moeder keek haar schoonzus vragend aan.

‘Er komen er nog meer, let op mijn woorden. De ambitie van onze dochters kent geen grenzen.’

‘Nou, voor nu lijkt het me wel even genoeg.’ Fleurs moeder sloeg beschermend een arm om haar dochter heen.

‘Oké, er hoeft natuurlijk niet meteen een volgende patisserie te komen.’

‘Dat lijkt mij ook niet. Fleur heeft veel meegemaakt de afgelopen tijd.’ Opeens viel er een ijzige stilte.

‘Mam!’ siste Fleur en ze maakte zich uit haar omhelzing los. ‘Er is niets aan de hand.’

‘Je ziet er moe uit,’ zei haar moeder onverstoord.

Fleur wist niet waar ze kijken moest. Opeens was ze het middelpunt van een groep bezorgde familieleden. Niet alleen haar ouders en tante en oom starden haar aan, maar ook Rosa en Cas. Shit, hier kon ze echt niet tegen nu.

‘Natuurlijk zie ik er moe uit. Ik heb de hele nacht gebakken en geglazuurd. Zien ze er niet mooi uit?’ Fleur trok haar moeder mee naar de toonbank.

‘Ik ben gewoon bezorgd om je,’ mompelde haar moeder, die zich door de manoeuvre overduidelijk niet liet afleiden.

‘Dat is niet nodig.’

‘Het moet zwaar voor je zijn om Rosa en Cas samen te zien.’

‘Ja, nou, daar kan ik maar beter aan wennen, toch?’

‘Fleur...’ Haar moeder keek haar indringend aan. ‘Ik meen het,

ik maak me zorgen om je. Je hebt de afgelopen tijd veel te hard gewerkt.’

‘Dat is toch logisch als je een derde zaak opent.’

‘Jouw harde werken heeft niets met deze zaak te maken. Je wilde gewoon niets voelen en niet nadenken over wat jou overkomen is.’

Fleur wierp een blik over haar moeders schouder, waar de voltalige familie nog steeds naar haar staarde. ‘Er is me niets overkomen. Dingen gaan zoals ze gaan. Het is allemaal in goed overleg gebeurd.’

Haar moeder rolde met haar ogen. ‘Dat maakt het echt niet minder pijnlijk.’

‘Ik zou nooit in de weg kunnen staan van het geluk van de mensen van wie ik houd.’

‘Heel mooi gezegd. Maar hoe zit het met jouw geluk? Ik heb niet het idee dat daar ook maar iemand bij stil heeft gestaan.’

Fleur had meer dan genoeg van dit gesprek. De winkelbel redde haar. De wethouder die ze hadden uitgenodigd stapte binnen met in zijn kielzog de lokale pers. O, shit. Niet nu al. Fleur wierp een blik op haar tuinbroek en voelde paniek opkomen. ‘Ik moet me omkleden.’

‘Fleur, kom mee.’ Kyra dook op en trok haar bij haar moeder vandaan. Daar was Fleur haar om meer dan één reden dankbaar voor. Haar vriendin duwde haar in de achterkamer naast de keuken, waar het nu nog vol dozen stond. Later zou dit een gezellige ruimte moeten worden waarin de verkopers zich even konden terugtrekken of waar ze uitgebreid met klanten konden praten over hun grotere wensen. Nu zag het er nog niet uit. Fleur schudde die gedachte van zich af. Ja, dit had nu ook al klaar moeten zijn, misschien, maar ze waren er echt niet aan toegekomen.

‘Tijd om te stralen.’ Kyra haalde een enorme zak tevoorschijn en ritste die open.

‘O, Kyra, hij is prachtig.’ Verbijsterd staarde Fleur naar de prachtige, diepgroene jurk waar heel subtiel een patroon van rode rozen in was verwerkt. De rozen waren een verwijzing naar het weelde-

rige, uitbundige rozentaartje waarmee ze aan het begin van haar carrière als patissier furore had gemaakt en die hun eerste filiaal op de kaart had gezet. Hoe anders was dat taartje dan de strakke gebakjes die nu de vitrines vulden.

‘Vind je hem mooi?’ Kyra keek haar onzeker aan.

Voorzichtig raakte Fleur de stof aan. ‘Hij is fantastisch.’ Ze was geen grote kenner van stoffen, maar ze zag ook zo wel dat deze jurk heel duur moest zijn. ‘Ik kan dit niet betalen, Kyra. Echt niet.’

‘Dit is mijn cadeau aan jou. Je hebt het verdiend, lieve schat.’ Kyra haalde de jurk uit het omhulsel. ‘Ik wil dat je straalt op dit feest zodat iedereen kan zien hoe geweldig je bent.’

Fleur wist heel goed dat Kyra met iedereen alleen maar Rosa en Cas bedoelde. ‘Dit heeft je weken gekost.’

‘Dat geeft toch niet? Jij bent mijn beste vriendinnetje.’

‘Ik laat me van alle kanten fotograferen en ik zorg ervoor dat in alle media duidelijk wordt dat jij deze jurk hebt gemaakt. Iemand moet toch zien hoe getalenteerd jij bent.’

Kyra haalde haar schouders op. ‘Ik, en met mij vele anderen.’

Fleur schudde haar hoofd. ‘Nee, jij bent uniek.’

‘Ga hem nou maar aantrekken voordat de pers alleen maar Rosa op de foto zet.’

Fleur omhelsde haar vriendin. ‘Dank je wel.’ Ze dook het toilet in en kleedde zich om. De jurk zat als gegoten. Ze had niet anders verwacht. Kyra was een naaldenwonder. En toch klopte het niet. Dit was een jurk die Rosa zou dragen, niet zij. De uitbundige kleur paste bij Rosa’s sociale karakter, bij het feit dat ze altijd overal in het middelpunt van de belangstelling stond. Het paste niet bij Fleur, die graag van de zijlijn naar alle drukte keek en dan net deed alsof ze er zelf niet was. Het was alsof ze met deze jurk haar nichtje wilde imiteren.

Opeens voelde Fleur zich belachelijk. Ze had Kyra gevraagd deze jurk te ontwerpen om op te vallen, puur in de hoop dat Cas haar weer

zou zien staan. Wat een vernederende, zielige reden. Maar het was te laat. Ze moest zichzelf in de jurk vertonen. Ze kon het Kyra niet aandoen hem niet te dragen. Ze haalde een kam door haar haar, haalde met een pijnlijk gezicht de glazuurresten eruit en stak het speels op. Ze zag helaas ook meteen dat ze een flinke laag make-up nodig had om de wallen die achter de brillenglazen duidelijk zichtbaar waren, weg te werken. Fleur rommelde in haar tas en plamuurde al haar verdriet weg alsof het nooit had bestaan. Met een diepe zucht keek ze naar haar nu onwerkelijke spiegelbeeld. Ze zag er belachelijk uit. Als een kloon van Rosa. Ze slikte en wendde haar blik af.

‘Past hij?’ riep Kyra.

Fleur gooide de deur open. Kyra sprong op en neer van blijdschap toen ze haar zag. ‘Zo Cas, steek die maar in je zak,’ zei ze triomfantelijk.

Fleur haalde haar schouders op. ‘Ik denk niet dat het daarom draait.’

‘Echt wel.’ Kyra liep om haar heen en streek hier en daar nog wat denkbeeldige plooiën glad. ‘Hij gaat nog eens spijt krijgen.’

Fleur besloot dat het tijd was voor de harde waarheid. Niet alleen voor Kyra, maar ook voor zichzelf. ‘Nee, dat gaat hij niet. Rosa is zijn grote liefde.’

‘Dat denkt hij nu.’

‘Kyra, ik moet dit loslaten en jij al helemaal. Het is echt voorbij tussen Cas en mij.’

Kyra zuchtte diep. ‘Geloof je dat echt?’

‘Ik moet wel. Je ziet toch zelf hoe gelukkig ze zijn. Rosa is degene met wie Cas zijn leven wil delen.’

‘Dus je stapt gewoon opzij?’ Kyra keek haar onderzoekend aan.

‘Wat moet ik anders? Wat heeft het voor zin om te blijven vechten?’ Fleur realiseerde zich dat ze meer tegen zichzelf sprak dan tegen haar vriendin. ‘Ik had je nooit de opdracht voor deze jurk moeten geven.’

‘Waarom niet?’ vroeg Kyra.

‘Ik zie eruit als Rosa.’

‘Dat is niet waar,’ zei Kyra fel. ‘Je ziet er fantastisch uit. Echt waar.’

‘Ik zie eruit als iemand die ik niet ben. Ik straal iets uit wat ik niet voel.’

‘Fleur.’ Kyra legde haar handen op haar schouders en keek haar indringend aan. ‘Misschien hebben we om de verkeerde reden voor dit ontwerp gekozen, maar deze jurk kan ook een heel ander doel dienen. Hij laat zien hoe mooi en succesvol je bent. En dat ben je. Je opent vandaag je derde filiaal. Dat mag je uitstralen. Ongeacht de hele situatie.’

Fleur slikte. ‘Ik voel me helemaal niet succesvol, Kyra.’

‘Dat weet ik.’ Kyra omhelsde haar en hield haar stevig vast. ‘Maar nu mag je er niet aan toegeven. De rozen staan niet voor Rosa, ze staan voor dat overheerlijke rozengebakje dat je voor het eerste filiaal hebt gemaakt.’

‘Ja, ik weet het, maar dat herinnert niemand zich meer.’

‘Ik wel, en dat gebakje was zalig. Waarom staat het eigenlijk hier niet in de vitrines?’

‘Het past niet bij onze nieuwe, strakke stijl,’ zei Fleur.

‘Ik weet wel dat gebakjes ook ware kunstwerkjes zijn tegenwoordig, maar gaat dit niet wat ver?’ vroeg Kyra.

Voor Fleur daar antwoord op kon geven, kondigde een klop op de deur Merel aan. ‘Gaat het hier?’

‘Fleur heeft even een Cas-momentje.’

‘O.’ Merel kwam meteen naar hen toe en omhelsde Fleur ook, zodat ze ingeklemd stond tussen haar twee vriendinnen. Ze hoefde hun niets uit te leggen. Ze wisten allebei dat een Cas-momentje betekende dat ze op het punt stond in tranen uit te barsten. Ze stond zichzelf even toe slap en weerloos tussen hen in te staan. Een eenzame traan liep langs haar wang.

‘Denk aan je make-up,’ zei de immer praktische Merel.

Fleur moest ondanks de situatie glimlachen. ‘Ja, ja, oké.’ Het was wonderbaarlijk hoe haar vriendinnen haar altijd overal doorheen sleepten.

‘Je ziet er adembenemend uit,’ vond Merel. ‘Jij bent echt een toptalent, Kyra.’

‘Jammer dat jullie de enigen zijn die dat vinden,’ zei Kyra somber.

Fleur vergat even haar eigen problemen en zoende Kyra op haar wang. ‘Ik weet zeker dat heel de wereld binnenkort weet wat voor talent jij hebt.’

‘Sorry, stoor ik?’

Fleur voelde hoe de armen van haar vriendinnen van haar afgleden. In de deuropening stond Rosa.

‘Ja, je stoort inderdaad,’ zei Merel. ‘Wat wil je?’

‘De wethouder en de pers wachten.’

‘Ja, dat hadden we allang begrepen,’ zei Merel fel. ‘Daarvoor hoef je hier niet te komen.’

‘Merel.’ Fleur trok haar naar achteren. ‘We komen eraan.’

‘Ze weet ook altijd alle momenten te bederven,’ zei Merel hard genoeg voor Rosa om het te horen ook al liep ze het vertrek alweer uit.

‘Je moet hiermee ophouden,’ zei Fleur streng. ‘Ondanks alles is en blijft Rosa mijn zakenpartner.’

Merel haalde haar schouders op. ‘Ze is niet de mijne, dus ik kan zeggen wat ik wil.’

Fleur zuchtte. ‘Ja, dat recht heb je natuurlijk, maar het helpt allemaal niet.’

‘Fleur vindt dat we het moeten loslaten,’ legde Kyra gediensstig uit. ‘We moeten allemaal accepteren dat Rosa Cas’ grote liefde is.’

‘Inderdaad.’ Fleur keek haar vriendinnen beslist aan en negeerde de pijn die ze voelde.

‘Dat is natuurlijk complete onzin,’ zei Merel. ‘Cas is een idioot en Rosa een mannenverslindster.’

Fleur hief bezwerend haar handen op. ‘Meiden, kom op. Jullie

hebben alles van dichtbij meegemaakt. Het is niet zo zwart-wit.’

‘Hij had voor jou moeten kiezen. Wat is hij toch voor een lafhartige, zwakke...’ begon Merel.

‘Ophouden nou!’ Fleur had er schoon genoeg van, ook al waardeerde ze het dat haar vriendinnen pal achter haar stonden en niet aarzelden dat iedereen te laten weten.

‘Ja, Merel, laten we gewoon doen wat Fleur zegt.’ Kyra liep nog een keer keurend om haar heen. ‘Je bent klaar voor wethouder en pers.’

Merel mompelde nog wat binnensmonds, maar hield haar tirade verder binnen. Fleur was haar daar dankbaar voor. Voor haar vriendinnen uit liep ze de winkel in, waar Rosa voor de toegestroomde gasten was gaan staan. De winkel was propvol, zag Fleur. Ze ontwaarde vrienden en familie, maar ook vreemde gezichten en natuurlijk wat journalisten. Ze had toch weer de aandacht weten te trekken door haar populaire Instagramfoto’s. Ze ging naast Rosa staan. Twee jaar geleden stonden ze ook zo naast elkaar, herinnerde ze zich opeens. Toen voor de opening van hun tweede zaak. Twee nichtjes en vriendinnen, samen dolblij over hun succes, trots op hun gezamenlijke resultaat, gearmd voor een toen heel wat kleinere groep mensen. Hoe anders was het nu? Voor Fleurs gevoel stond ze naast een vreemde, een vrouw die ze het liefst nooit meer wilde zien. Wat kon er veel veranderen in twee jaar.

Rosa hield natuurlijk de toespraak. Fleur moest daar echt niet aan denken. Met haar sprankelende persoonlijkheid, zangerige stem en grappige anekdotes had Rosa het publiek zo op haar hand. Fleur hoorde nauwelijks wat ze zei. Iedereen applausseerde, telefoons werden omhooggehouden voor de nodige foto’s, enkele professionele fotografen klikten fanatiek. Het derde filiaal van Maison RosaFleur was geopend. Nu ging de deur open voor de klanten die buiten stonden te wachten, op jacht naar de gebakjes die Fleur had gemaakt als openingscadeau. De medewerkers doken achter de kassa. Fleur wist dat ze niet naar hen om hoefde te zien,

het waren ervaren krachten uit de andere filialen.

‘Fleur? Rosa?’ Een vrouw van hun leeftijd wenkte hen. Naast haar stond een man met een grote fotocamera. ‘Ik ben Willemijn, ik schrijf voor de vrouwenrubriek van *De krant van Nederland*. Ik zou dolgraag een artikel willen schrijven over jullie. Ons publiek is gek op succesverhalen van vrouwen.’

Succesverhaal? Fleur kon wel janken.

‘Mag ik foto’s van jullie maken en jullie wat vragen stellen?’

Fleur aarzelde en keek naar Rosa, die haar net zo onzeker aankeek. Publiciteit was altijd goed. Omwille van hun bedrijf hadden ze geen keus. ‘Ja, natuurlijk,’ zei Fleur dan ook maar.

‘O, mooi. Kunnen jullie daar bij de toonbank bij die gebakjes gaan staan? Dan zal Pieter hier wat foto’s maken.’

Met een gevoel van weerzin liep Fleur naar de toonbank. Rosa kwam naast haar staan.

‘Kom op, wat dichterbij elkaar!’ riep Pieter. ‘Alsof jullie elkaar aardig vinden.’ Hij lachte om zijn eigen grapje, maar Fleur vond er niets grappigs aan. Waar was ze mee bezig? ‘Sla de armen maar om elkaar heen. Ja, goed zo!’

Fleur wilde het liefst wegreppen toen Rosa haar arm om haar heen sloeg.

‘Jullie zijn nichtjes, hè?’ vroeg Willemijn. Fleur kon alleen maar zwijgend knikken. ‘En vriendinnen?’ vroeg de journaliste door. Een hoofdknik volstond, wist Fleur, maar het kostte haar de grootst mogelijke moeite.

‘Hoe kwamen jullie op het idee een patisseriewinkel te openen?’

Zoals altijd als er gesproken moest worden, deed Rosa het woord. ‘We zijn allebei min of meer opgegroeid in de bakkerswinkel van onze opa op Texel. Van hem hebben we het vak geleerd.’

‘Hij zal wel trots op jullie zijn,’ zei Willemijn.

Fleur keek Rosa even aan. Was hun opa trots op hen? Eigenlijk had ze geen idee of hij wel op de hoogte was van hun derde zaak.

Ze had al in geen tijden contact met hem gehad. Aan Rosa's rode wangen zag Fleur dat ook zij hun opa in alle drukte vergeten was. Ze kende Rosa maar al te goed. 'Hij is heel trots,' zei Fleur toch maar. Tenslotte moest de publiciteit de sprookjesversie van hun verhaal laten zien en niet de rauwe realiteit.

'Welke uitdagingen heb je als beste vriendinnen en nichtjes in de samenwerking?' vroeg Willemijn.

Nou, het was heel uitdagend om aardig te blijven als je zogenaamde beste vriendin je de liefde van je leven afpakte. Fleur beet op haar lip en bedacht dat Rosa maar met een antwoord moest komen. Tenslotte was deze hele situatie haar schuld. Maar de altijd zo welbespraakte Rosa stond blijkbaar ook met haar mond vol tanden. Waarom stonden ze hier de schijn op te houden? Moesten ze deze leugen over hun vriendschap wel de wereld in sturen?

'Geen uitdagingen, hè?' Willemijn grinnikte. 'Jullie zijn echt het ideale koppel.'

Fleur glimlachte met moeite en ook Rosa had een neplach op haar gezicht.

'Ik zal een mooi artikel schrijven over jullie en deze opening,' zei Willemijn.

'Deze jurk is trouwens gemaakt door Kyra van Vlijmen,' zei Fleur vlug.

Willemijn schudde haar hoofd. 'Hij is heel leuk, maar ik doe niet aan dit soort slukreclame.'

'Misschien zou je haar toch eens kunnen interviewen. Kyra heeft geweldige ontwerpen.' Fleur wees naar haar vriendin, haar echte vriendin.

'We zullen zien.' Willemijn knikte haar toe en liep van hen weg. Fleur haalde opgelucht adem. Wat een belachelijke vertoning was dit. Ging haar leven er nu zo uitzien? Overal de schijn ophouden? Overal liegen? Dat kon ze niet opbrengen. Dat wist ze nu al. Ze was zo moe van dit alles.

‘Gaaf het wel goed met je? Je ziet er moe uit.’ Rosa keek haar bezorgd aan.

‘Ja, het gaat goed met me.’ Fleur wenste dat deze dag eindelijk voorbij was. Gezien de toeloop kon ze dat voorlopig wel vergeten.

‘Het zal wel een mooi verhaal worden,’ zei Rosa.

Fleur haalde haar schouders op. Het kon haar niet meer zoveel schelen.

‘Kan ik je even spreken?’ Rosa keek haar bijna smekend aan.

‘Je spreekt me nu toch?’

‘Onder vier ogen.’

Fleur aarzelde. Onder vier ogen met Rosa spreken was iets wat ze al maanden had vermeden. Wilde ze wel horen wat Rosa had te zeggen?

‘Alsjeblieft.’

‘Oké dan.’ Fleur gebaarde naar de kamer achter de winkel en Rosa volgde haar. Fleur sloot de deur en keek haar afwachtend aan.

‘Dit is misschien niet het juiste moment, maar ik wil je het toch vertellen voor je het via anderen hoort.’ Rosa keek langs haar heen en Fleur voelde zich langzaam verkillen. Kon ze hier nog weg? ‘Cas en ik gaan trouwen.’

Al het bloed trok weg uit haar gezicht. ‘Trouwen?’ Ze hoorde zelf hoe gebroken haar stem klonk.

Rosa knikte.

Trouwen? Dan was het echt voorbij. Dan was er geen hoop meer. Fleur liep naar het kleine raam dat uitkeek over een kale binnenplaats omgeven door hoge muren. De grond hier had nooit zon gezien en zag er net zo uit als zij zich voelde. Donker, grijs, leeg en zonder leven.

Wat zeurde ze nou? Ze wist toch dat het voorbij was? Dat Cas met Rosa ging trouwen was alleen maar een logische volgende stap. Toch was het alsof haar wereld weer instortte. Voor de zoveelste keer dit jaar.

‘Fleur?’ Ze hoorde hoe Rosa naar haar toe liep.

‘Wat leuk. Gefeliciteerd.’ Ze had geen idee hoe ze de woorden uit haar mond had gekregen. Ze klonken geforceerd en leeg.

‘Dat hoeft je niet te zeggen. Ik weet dat je dat niet meent.’

‘Wil je alsjeblieft weggaan?’

‘Het spijt me, Fleur. Cas wilde het niet langer voor zich houden, je weet hoe hij is en ik wilde niet dat je het via via zou horen. Ik weet hoe vreselijk dit voor je moet zijn.’

‘Ga weg, Rosa.’ Fleur kon zich niet omdraaien. Rosa, die haar beter kende dan wie dan ook, zou meteen zien hoe ze instortte, hoe ze weer door wanhoop en pijn overvallen werd.

‘Fleur, alsjeblieft.’ Rosa’s stem klonk smekend, maar ze kwam niet dichterbij.

‘Ga weg.’ Fleurs stem was niet meer dan een fluistering.

‘Wat doe jij hier?’ Merels heldere stem klonk opeens in de kamer.

‘Ik moest Fleur iets vertellen.’ Rosa’s stem beefde nog.

‘Wat?’ Merel veranderde van vrouw in een verdedigingsmuur, hoorde Fleur.

‘Cas en ik gaan trouwen.’

‘Trut!’ Merel haalde fel uit en dit keer deed Fleur geen moeite haar tegen te houden. ‘En dat moest je per se vandaag vertellen? Wat ben je toch een kreng. Hoepel op.’

Fleur hoorde wat getrek en geduw en de deur sloeg dicht.

‘Fleur?’

De tranen stroomden al. Ze keek naar beneden, naar haar prachtige jurk. Een jurk waarin ze had willen opvallen, waarin ze had willen zijn zoals Rosa. Maar ze was Rosa niet. Daarom had Cas haar verlaten. Voorgoed. Ze zakte door haar knieën en meteen voelde ze Merels armen om haar heen. Ze kon alleen maar janken. Alweer. Heftige snikken sidderden door haar lichaam. Ze kon niet meer.

Tussen al haar verdriet kwam er een heldere gedachte in haar op. Zo kon ze niet verder.

Wat doe je als alle mooie herinneringen worden overschaduwd?

Nichtjes en zakenpartners Fleur en Rosa zijn altijd heel close geweest, tot er een man tussen kwam. Rosa werd smoorverliefd op Fleurs vriend Cas en Cas voelde hetzelfde. Ze zijn nu samen, maar hun geluk heeft een prijs: hun vriendinnengroep staat volledig aan Fleurs kant en de sfeer tussen de nichtjes is akelig onderkoeld.

Bij de opening van de derde vestiging van hun patisserie in Amsterdam voelen Fleur en Rosa allebei dat er iets niet goed zit. Ze weten niet hoe ze dit moeten doorbreken, dus als ze ieder een brief van hun opa krijgen waarin hij schrijft dat zijn bakkerij op Texel in zwaar weer verkeert, besluiten ze los van elkaar om daarheen te gaan. Op Texel komen ze elkaar weer tegen... en nu kunnen ze elkaar niet meer ontlopen.

De kleine theetuin in de duinen is een sfeervolle feelgoodroman over keuzes maken, familie en werk, en natuurlijk Texel. Van De Koog tot De Cocksdorp voert Anne West je mee over dit mooie eiland.

NUR 340

9 789020 543445